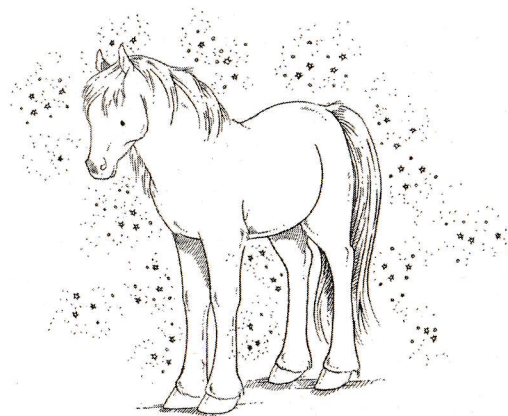

În cărțile pentru copii ale lui Sue Bentley apar adeseori animale, ființe supranaturale și elemente magice. Sue locuiește în Northampton și îi place să citească, să meargă la cinema și să urmărească de la fereastră păsările care se adună la hrănitoarele din apropiere. Iubește caii, considerându-i niște animale fabuloase. Una dintre cărțile ei preferate este *Black Beauty*, pe care a citit-o de cel puțin zece ori. Când era la școală, i se tot spunea să nu mai viseze cu ochii deschiși, dar acum ea știe că pe baza acestor idei adunate de-a lungul timpului a putut deveni scriitoare. Sue a crescut înconjurată de animale, iar cele sălbatice au un loc special în inima ei.

SUE BENTLEY

Poneii fermecati

Un nou prieten

Ilustrații de Angela Swan

Traducere din limba engleză de Roxana Aneculăesei

Capitolul ★ UNU ★

– E-așa de frumos aici! exclamă Eleanor Gale. Abia aștept să-i cunosc pe noii ponei ai mătușii Pippa!

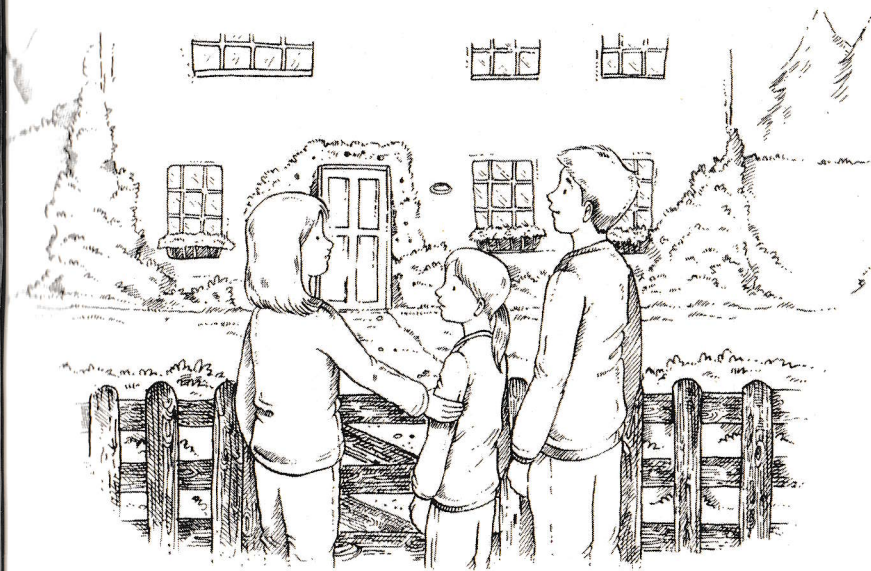
Se uită spre cabana Stejar, care se afla la liziera unei păduri. Cadrul ușii de la intrare era împodobit cu trandafiri cățărători, iar grădina din fața casei era plină de flori colorate.

Mama lui Eleanor zâmbi.

– Cred c-o să-ți placă să-ți petreci vacanța aici, cât timp eu și tatăl tău suntem plecați.

Părinții lui Eleanor erau interpreți într-o orchestră. Ar fi putut să-i însoțească în turneu, dar acceptase invitația mătușii de a sta la ea.

– Să stau toată ziua în mașină sau să mă plictisesc de moarte într-un hotel? Nici vorbă, spuse Eleanor.

Tatăl ei îi zâmbi îngăduitor și începu să scoată valizele din mașină. Nu era deloc interesat de cai și de aceea îl amuza obsesia fiicei lui pentru ponei.

– Poftim, spuse el și îi aruncă rucsacul cu echipamentul de echitație.

– Mulțumesc! strigă Eleanor și îl prinse din zbor.

Tocmai când dădu să treacă de poartă, ușa cabanei se deschise și în prag apăru mătușa ei.

– Eleanor! Ce mult mă bucur să te văd! spuse Pippa Treacy, îmbrățișându-și nepoata.

Era o femeie înaltă și suplă, cu un păr castaniu ondulat. Tenul bronzat îi accentua și mai mult albastrul ochilor.

– Bună, mătușă Pippa! răspunse Eleanor, îmbrățișând-o la rîndul ei. Îmi place foarte mult noua ta casă!

– Și mie! Nu-mi vine să cred c-au trecut deja șase luni de când locuiesc aici. Tu ești primul meu oaspete.

Pippa era sora mai mare a mamei lui Eleanor. De profesie fotograf, trăia din vânzarea pozelor despre faună și floră, pe care le prezenta în expoziții.

– Cum stai cu lucrările pentru expoziție? vru să știe sora ei, doamna Gale.

– Nu mă-ntreba! zise Pippa și oftă, dându-și după ureche o șuviță de păr. Am atâtea de făcut. Am impresia că n-o să mai termin niciodată!

– Păi, poate îți dă și Eleanor o mână de ajutor, sugeră doamna Gale. Se pricepe destul de bine să lucreze pe calculator.

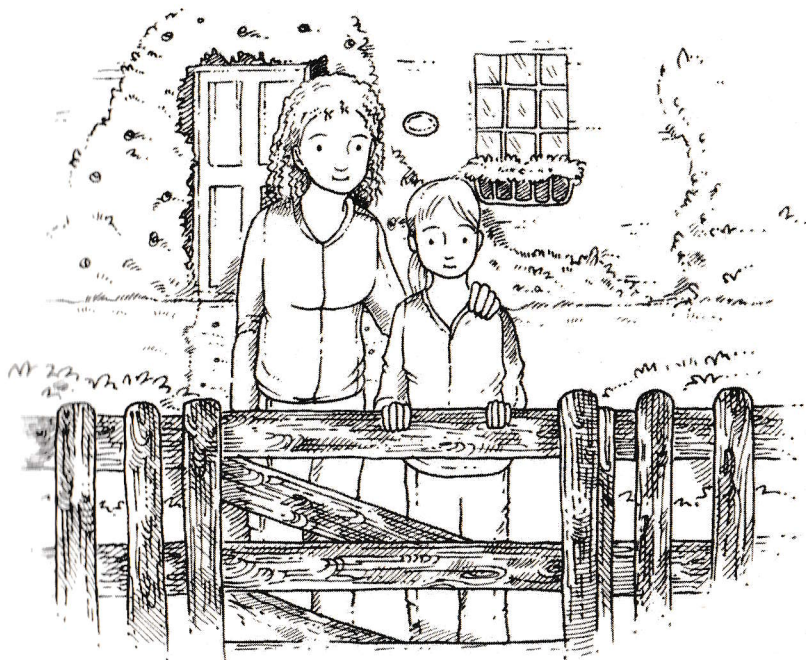
– Hm... da, spuse Eleanor absentă.

Nu se putea gândi la altceva decât cum avea să călărească poneii mătușii

cât mai curând. Se topea de dorul lui Patch, poneiul ei preferat, pe care se antrenase în weekenduri la școala de călărie, dar aici avea să călărească zilnic, și abia aștepta. Se întreba dacă până la sfârșitul vacanței avea să-și aleagă un preferat – ca și cum ar fi avut propriul ponei!

– Chiar îmi pare rău că nu mai avem timp să intrăm, dar suntem în întârziere, spuse mama ei, îmbrățișându-și sora. Promit c-o să stăm cu tine o zi întreagă când vom veni s-o luăm pe Eleanor.

– Așa să faceți! spuse Pippa, zâmbind și îndreptând un deget spre ea în semn de atenționare. Păi, ați face bine s-o luați din loc, dacă nu vreți să pierdeți avionul. Călătorie plăcută! Și nu vă faceți griji pentru Eleanor. O să ne descurcăm, nu-i așa, scumpo?

Fata dădu din cap, își îmbrățișă părinții, luându-și rămas-bun, după care rămase lângă Pippa și le făcu cu mâna în timp ce mașina lor se îndepărta. Dintr-odată, simți apoi cum o cuprinde o mare tristețe când se gândi că nu avea să-i mai vadă timp de o lună și jumătate.

De îndată ce mașina părinților dispăru din raza lor vizuală, mătușa Pippa

o luă pe Eleanor înăuntru și o conduse spre dormitorul pe care i-l pregătise. Era o cameră frumoasă și luminoasă, cu vedere spre grădina îngrijită din spatele casei, care avea o poartă ce se deschidea direct într-o pădure.

Eleanor băgă de seamă că nu existau țarcuri sau grajduri, așa că se întrebă unde ținea mătușa ei poneii.

„Uau! Locul ăsta e un paradis pentru ponei!“, se gândi ea, când văzu cărările care șerpuiau printre copacii enormi și poienile cu pâlcuri de iarbă-neagră cu flori mov. Soarele strălucea printre crengi și făcea să sclipească cursul firav de apă care se zărea într-o parte. Își imaginea toate ieșirile pe care avea să le facă aici, cocoțată pe spinarea unui ponei.

– Acum putem să mergem să vedem poneii? izbucni Eleanor, când nu putu

să-și mai țină în frâu entuziasmul. Îi ții la fermă sau într-un grajd? Câți ai? Cum îi cheamă?

Mătușa ei izbucni în râs.

– Mai ușurel, Eleanor! Câte o întrebare pe rând. Am trei ponei: pe Mary, Jed și Blue. Dar nu-i așa de ușor să-i vezi. Poneii crescuți în pădure pot străbate distanțe mari. Pot trece ani buni până să-i găsești.

Eleanor se încruntă. Ce voise mătușa ei să spună când zisese că poneii erau crescuți în pădure?

– Eu credeam că sunt ai tăi.

– Păi, așa și e, dar nu-i chiar atât de simplu, îi explică Pippa. Acum trăiesc într-o cabană din pădure, prin urmare am anumite responsabilități, cum ar fi aceea de a lăsa poneii să pască în pădure. Poneii mei sunt sălbatici și își cam

poartă singuri de grijă pe timpul verii.
Rolul lor este să protejeze pădurea.

Eleanor era fascinată.

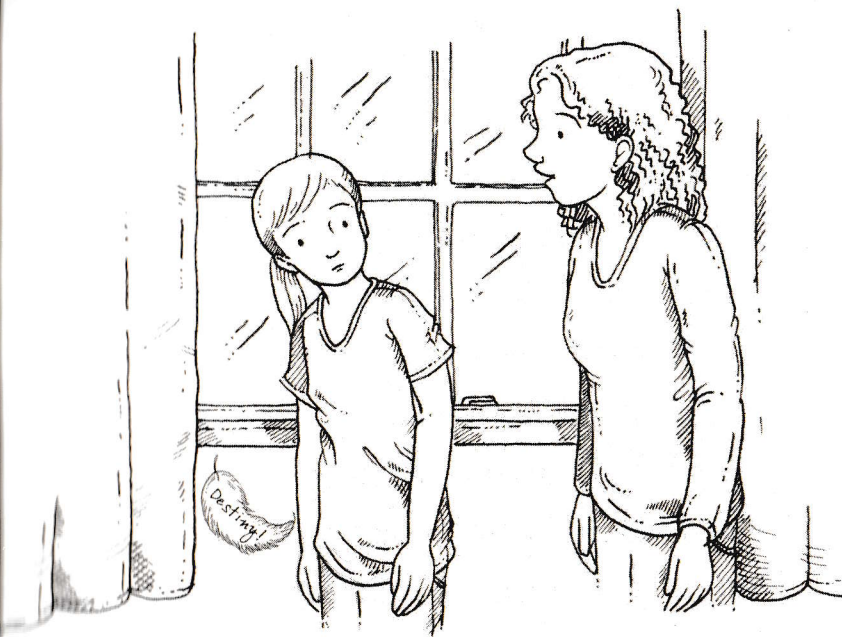
– Există mulți ponei sălbatici care trăiesc în pădure și au grijă de ea?

– Vreo patru mii. Sunt ai celor care locuiesc în pădure. Le asigurăm paiele pe timpul iernii, le facem controale la medicul veterinar, ne asigurăm că au căpestre fosforescente ca să poată fi zăriți pe timp de noapte și să fie feriți de pericole și așa mai departe. Se mai organizează târguri la care sunt vânduți, și astfel herghelia se micșorează.

– Și cum dai de ei când vrei să-i călărești? întrebă Eleanor nerăbdătoare.

Mătușa Pippa o privi surprinsă.

– Eu *nu-i* călăresc. Niciunul din poneii mei nu e dresat. M-am tot gândit

să cumpăr unul până la urmă pe care să-l domesticesc, dar n-am mai apucat.

– A, înțeleg, zise Eleanor, neștiind ce să mai spună.

Prin urmare, nu avea să poată călări vreun ponei în vacanța asta. Dintr-odată, i se făcu dor de părinții ei, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit totuși să plece cu ei în călătorie.

Încercă din răspuțeri să-și ascundă dezamăgirea față de mătușa ei.